

Arrest

nr. 291 490 van 4 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat K. STOROJENKO en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 20 april 2023 naar België reisde, werd de toegang tot het grondgebied geweigerd en werd overgebracht naar een gesloten centrum. Hij diende op 25 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 16 mei 2023 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek. In beroep vernietigde de Raad deze beslissing (RvV 7 juni 2023, nr. 289 943).

1.3. Op 15 juni 2023 nam de commissaris-generaal opnieuw de beslissing tot niet-ontvankelijk van het verzoek. Deze beslissing, die verzoeker op 20 juni 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

U werd op 9 mei 2023 gehoord via videoconferentie van 9.00u tot 10.35u in aanwezigheid van uw raadsman Storojenko en bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, op [...]2002 geboren te zijn in Saraqeb en gewoond te hebben in Sheikh Idriss. Op uw dertiende vertrok u uit Syrië en via Turkije reisde u naar Cyprus, waar u aankwam op 15/09/2016. Na een drietal maanden verkreeg u er de status van subsidiaire bescherming. U stelt dat u in Cyprus nooit enige financiële hulp of huisvesting heeft gekregen en dat u vaak terecht kwam in jobs waarbij u niet correct werd betaald. U zou voornamelijk als schilder hebben gewerkt maar ook werk hebben gehad in restaurants, bij kappers en als automecanici. Vaak werd u echter opgelicht en werd u slechts een deel van het loon effectief uitbetaald. Naast uw werk volgde u nog twee cursussen, nl. een taalcursus en een cursus 'sound music'. Bij gebrek aan geld kon u slechts zelden huisvesting huren en verbleef u meestal bij vrienden. Twee broers en een zus van u wonen in Antwerpen. Verder heeft u nog drie zussen, drie broers en uw ouders die in Turkije leven, een zus die in Libanon leeft en een broer in Duitsland. Op 30/12/2022 reisde u met een Belgisch visum naar België om uw familie te bezoeken. Een tiental dagen later keerde u terug naar Cyprus. Op 20/04/2023 reisde u in het bezit van een Duits toeristenvisum opnieuw naar België om uw familie te bezoeken. U werd echter in de luchthaven staande gehouden en overgebracht naar een gesloten centrum, waar u op 25/04/2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw aanvraag legt u een kopie van uw Syrisch paspoort, een kopie van uw verblijfskaart in Cyprus en uw vliegtuigticket voor.

Op 16 mei 2023 nam het CGVS een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). U tekende op 23 mei 2023 beroep aan tegen deze beslissing. In zijn arrest van 7 juni 2023 (nr. 289 943) vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voornoemde beslissing. De Raad oordeelde: "De Raad heeft reeds herhaaldelijk vragen gesteld aan het CGVS door middel van hoger vermelde arresten en ook in huidige zaak heeft de raadsman van verzoeker voor en tijdens het gehoor zijn concrete bezwaren geuit tegen het gebruik van het programma MS Teams voor het gehoor via videoconferentie omwille van de AVG (de artikelen 44 tot en met 50). In huidige zaak blijven deze vragen en bezwaren onbeantwoord, het CGVS heeft evenmin gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een nota met opmerkingen in te dienen om in dit verband meer klaarheid te scheppen."

Aan uw verzoekschrift voegde u een kopie van de Belgische verblijfskaarten van uw broers en zus toe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Daar waar de Raad in het kader van zijn arrest van 7 juni 2023 (nr. 289 943) oordeelde dat de opgeworpen vragen en bezwaren aangaande het gebruik van het programma MS Teams voor het gehoor via videoconferentie omwille van de AVG onbeantwoord zouden zijn, wijst het CGVS op wat volgt.

Het CGVS wenst vooreerst te benadrukken dat het, zoals elke verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4, zevende lid van Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn

95/46/EG (hierna: Algemene Verordening Gegevensbescherming of AVG), er toe gehouden is aan de bepalingen vervat in de AVG te voldoen.

Verder wenst het CGVS erop te wijzen dat de artikelen 45 tot 49 van de AVG de voorwaarden voor de doorgifte van persoonsgegevens aan een derde land omschrijven in de vorm van een cascadesysteem. Het gegeven dat het Hof van Justitie in het arrest Schrems II het adequaatheidsbesluit van de VS (EU-US Privacy Shield) ongeldig verklaard heeft, heeft dus enkel tot gevolg dat een verwerkingsverantwoordelijke zich niet langer op artikel 45 AVG kan beroepen wanneer er sprake is van een doorgifte van persoonsgegevens aan een verwerker die zich in de Verenigde Staten bevindt. Deze ongeldigheidsverklaring heeft echter niet tot gevolg dat de doorgifte van persoonsgegevens niet langer mogelijk is op grond van artikel 46 van de AVG, waarvan het eerste lid bepaalt dat wanneer de Europese Commissie geen adequaatheidsbesluit vaststelt, het aan de in de Europese Unie gevestigde verwerkingsverantwoordelijke of verwerker is om te voorzien in passende waarborgen. In artikel 46, tweede lid AVG wordt toegelicht door middel van welke instrumenten de bedoelde passende waarborgen kunnen geboden worden. Zo kunnen de modelcontracten van de Europese Commissie, de zogenaamde Standard Contract Clauses (SCC; standaardcontractbepalingen) de juridische basis vormen voor het doorgeven van persoonsgegevens naar derde landen.

Microsoft gebruikt de SCC om de transfer van persoonsgegevens naar de VS te verantwoorden. De meest recente versie van de "Data Protection Addendum" (Bijlage Bescherming van Persoonsgegevens voor Producten en Diensten van Microsoft of BBP, beschikbaar op <https://www.microsoft.com/licensing/docs/view/MicrosoftProducts-and-Services-Data-Protection-Addendum-DPA> dateert van januari 2023.

Het Hof van Justitie heeft verder geoordeeld dat de in artikel 46 van de AVG genoemde standaardcontractbepalingen geen waarborgen kunnen bieden die verder gaan dan een contractuele verplichting en dat, afhankelijk van de situatie in een bepaald derde land, er kan vereist zijn dat de verwerkingsverantwoordelijke aanvullende maatregelen neemt om de eerbiediging van dit beschermingsniveau te waarborgen (HvJ, 16 juli 2020, C-311/18, Schrems II, § 133). Zie in die zin ook de richtsnoeren van de European Data Protection Board "Recommendations 01/2020 on measures that supplement transfer tools to ensure compliance with the EU level of protection of personal data Version 2.0", van 18 juni 2021 (beschikbaar op https://edpb.europa.eu/our-work-tools/our-documents/recommendations/recommendations-012020-measures-supplement-transfer_en). Uit het arrest Schrems II blijkt dat voor de doorgifte van persoonsgegevens aan gegevensimporteurs die onder Section 702 van de Amerikaanse Foreign Intelligence Surveillance Act (FISA) (wet betreffende het toezicht op buitenlandse inlichtingen) vallen, de in artikel 46 AVG bedoelde standaardcontractbepalingen uitsluitend mogen gebruikt worden als de toegang tot de doorgegeven persoonsgegevens middels aanvullende (beschermings)maatregelen onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt.

Om te kunnen beoordelen of het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud naar behoren is gewaarborgd en of de artikelen 44 tot en met 50 van de AVG zijn nageleefd, kan het gebruik van Teams derhalve niet los worden gezien van de aanvullende maatregelen die het CGVS treft met betrekking tot de organisatie van een persoonlijk onderhoud op afstand.

Het CGVS heeft als verwerkingsverantwoordelijke diverse bijkomende maatregelen getroffen.

Zo wordt tijdens het gehoor op afstand enkel gebruik gemaakt van gedepersonaliseerde, anonieme Teamsaccounts. Dit betekent dat noch het CGVS, noch het centrum waar de verzoeker verblijft gebruik maken van een persoonlijke account om in te loggen op Teams. Vanuit het CGVS wordt ingelogd via een speciaal daarvoor opgezette anonieme account, anoniem omdat de accountgegevens geen enkele verwijzing bevatten naar het CGVS of de protection officer die het persoonlijk onderhoud leidt. Ook de verzoeker neemt niet in eigen naam deel aan het gesprek. Het inloggen gebeurt via een gedepersonaliseerd account dat speciaal opgezet werd voor het gesloten centrum. De accounts kunnen derhalve op geen enkele manier teruggeleid worden naar u, de verzoeker om internationale bescherming die op afstand gehoord wordt.

Verder wordt tijdens het onderhoud gebruikt gemaakt van laptops specifiek voorzien voor en uitsluitend te gebruiken voor het horen op afstand. Deze laptops bevatten enkel en alleen een applicatie van Teams. Het gebruik van de laptops is opzettelijk begrensd tot het gebruik van de Teamsapplicatie. Het is met andere woorden onmogelijk voor de protection officer om een andere applicatie op deze laptop te downloaden, noch kan er via deze laptop ingelogd worden op het e-mailaccount van de protection officer,

of op de interne databank van het CGVS met gegevens van verzoekers om internationale bescherming. De protection officer dient dan ook voor alle andere handelingen, zoals het opstellen van de notities van het persoonlijk onderhoud, het consulteren van landeninformatie, het versturen van e-mails, enz., gebruik te maken van de laptop die hij gebruikt voor zijn dagelijkse professionele werkzaamheden.

Verder is er tijdens het gehoor op afstand sprake van een end-to-end-encryptie (E2EE) tussen de zender en de ontvanger, waarbij het sleutelbeheer bij de verwerkingsverantwoordelijke, het CGVS, ligt en niet bij de verwerker, in casu Microsoft. Met E2EE worden gegevens die tijdens het gesprek verzonden worden, versleuteld op de oorspronkelijke locatie en ontsleuteld op de beoogde bestemming. Door het gebruik van E2EE kan de informatie tussen twee communicerende partijen niet onderschept, gelezen, en/of veranderd worden door een derde partij die niet op rechtmatige wijze deelneemt aan het gesprek. Deze vorm van encryptie zorgt er derhalve voor dat de inhoud van de communicatie alleen zichtbaar is voor de feitelijke deelnemers en niet voor Microsoft. Aldus wordt de audiovisuele verbinding tussen de protection officer en de tolk enerzijds, en de verzoeker om internationale bescherming en diens raadsman anderzijds dermate beveiligd dat toegang tot het communicatieverkeer tijdens het persoonlijk onderhoud door een externe instantie of persoon onmogelijk is waardoor de bescherming van de persoonsgegevens die op dat ogenblik worden uitgewisseld gewaarborgd is.

Doordat de accounts niet kunnen worden teruggeleid naar een verzoeker om internationale bescherming, en de gegevens die worden overgedragen onleesbaar zijn voor derden die niet betrokken zijn bij het gesprek, zijn de persoonsgegevens die uitgewisseld worden tussen het CGVS en de verzoeker niet toegankelijk voor de verwerker, in casu Microsoft.

Kortom, de hierboven beschreven maatregelen zorgen ervoor dat de toegang tot de doorgegeven persoonsgegevens onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt, waardoor aldus het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud naar behoren is gewaarborgd en de artikelen 44 tot en met 50 van de AGV worden nageleefd.

In het kader van uw beroep tegen uw beslissing van 16 mei 2023 verwees u naar het rapport "Report on privacy policies of videoconferencing services" van de Oostenrijkse vereniging NOYB (My Privacy is None of Your Business) voorgezeten door Max Schrems. Hierin wordt gesteld dat geen van de meest gebruikte videoconferentiesystemen (namelijk Zoom, Webex, Go to Meeting, Skype, Teams en Wire) naar behoren voldoet aan zijn informatieverplichtingen met inbegrip van, maar niet beperkt tot de doorgifte van gegevens buiten de Europese Unie. Dienaangaande dient echter benadrukt te worden dat het rapport in kwestie specifiek betrekking heeft op de informatieplicht die op de schouders van de verwerkingsverantwoordelijke rust, en meer in het bijzonder de mate waarin de betrokkene geïnformeerd wordt dat zijn gegevens doorgegeven wordt aan derde landen, doch dat het rapport geen uitspraak doet over de algemene betrouwbaarheid van de beschikbare videoconferentiesystemen.

In dit rapport wordt overigens op pagina 9 gesteld: "Microsoft differentiates its role depending on whether the user is a private customer or a business, which is why for Teams it sees itself as a processor.(...) The distinction is important. A controller is defined in Article 4(7) GDPR as "the natural or legal person, public authority, agency or other body which, alone or jointly with others, determines the purposes and means of the processing of personal data". In other words, a controller is the entity that decides how things get done. A processor, on the other hand, will typically be a service provider for the controller. As such, the processor has to follow the instructions given to it by the controller. As a general rule, it cannot do anything that it is not instructed to do" (vrije vertaling: "Microsoft differentieert zijn rol naargelang de gebruiker een particuliere klant of een bedrijf is. Daarom ziet het zichzelf voor Teams als een verwerker. (...) Het onderscheid is belangrijk. Een verwerkingsverantwoordelijke wordt in artikel 4 (7) GDPR gedefinieerd als " een natuurlijke persoon of rechtspersoon, een overheidsinstantie, een dienst of een ander orgaan die/dat, alleen of samen met anderen, het doel van en de middelen voor de verwerking van persoonsgegevens vaststelt". Met andere woorden, een verwerkingsverantwoordelijke is de entiteit die beslist hoe de dingen worden gedaan. Een verwerker daarentegen is typisch een dienstverlener voor de verwerkingsverantwoordelijke. Als zodanig moet de verwerker de instructies opvolgen die hem door de verwerkingsverantwoordelijke worden gegeven. Als algemene regel geldt dat hij niets doen kan dat hem niet is opgedragen.").

In casu treedt het CGVS op als verwerkingsverantwoordelijke (zie in die zin het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit nr. 129/2021 van 24 augustus 2021 punt 14, beschikbaar op <https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/publications/advies-nr.-129-2021.pdf>). Het komt met andere woorden aan het CGVS als verwerkingsverantwoordelijke, en niet aan Microsoft als verwerker,

toe om te voldoen aan de informatieplicht vervat in artikel 13 AVG. U werd geïnformeerd over het verloop van het videogehoor en het gebruikte systeem dat garant staat voor een 'passende geheimhouding', dit middels de brief waarbij u werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 9 mei 2023, en de daaraan verbonden "Privacyverklaring gehoor op afstand – verzoekers om internationale bescherming." Een afdruk van deze documenten werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Daarmee is voldaan aan artikel 13 van de AVG en het rapport van NOYB toont geenszins het tegendeel aan.

Het CGVS wenst er tot slot voor de goede orde op te wijzen dat de arresten van de RvV waar u in het kader van uw beroep naar verwees in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen. Hoe dan ook, dient vastgesteld te worden dat nergens in voornoemd arresten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld werd dat het CGVS door het gebruik van Teams het vertrouwelijk karakter van het persoonlijk onderhoud niet zou eerbiedigen. De Raad oordeelde enkel dat de betrokken partijen dienaangaande een ander standpunt innamen, en dat voor een goed begrip van en een adequaat antwoord op de argumenten van beide partijen technische kennis vereist is, die de Raad niet bezit. De Raad achtte het noodzakelijk dat er relevante informatie zou verzameld worden over de betrouwbaarheid van MS Teams software, en wees op de mogelijkheid om hierbij beroep te doen op externe deskundigen of bevoegde instanties, zoals de Gegevensbeschermingsautoriteit (de GBA).

De relevante informatie aangaande het gebruik van Teams en de bijkomende maatregelen die het CGVS treft teneinde ervoor te zorgen dat toegang tot de doorgegeven persoonsgegevens onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt, werd in onderhavige beslissing toegelicht.

Aangaande het advies van de GBA, wijst het CGVS erop dat de GBA enkel bevoegd is om een advies te verlenen over een ontwerp van een normatieve tekst (zie art. 23 van de wet van 23 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit), wat in casu gebeurd is (zie advies nr. 129/2021 van 24 augustus 2021 (punt 4 en 13) (beschikbaar op). Indien u evenwel van mening bent dat het CGVS uw persoonsgegevens niet verwerkt overeenkomstig de Algemene Verordening Gegevensbescherming, staat het u vrij een klacht neer te leggen bij de Gegevensbeschermingsautoriteit (Drukpersstraat 35, 1000 Brussel). Het CGVS heeft tot op heden geen kennis van een dergelijke klacht die door u of uw raadsman zou zijn ingediend bij de GBA.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kon u wel degelijk op afstand gehoord worden.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, meer bepaald uw Cypriotisch verblijfsdocument (zie administratief dossier) en uw verklaringen (verklaring DVZ, punt 23 en CGVS p.11), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Cyprus. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken.

Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Dat u als begunstigde van internationale bescherming geconfronteerd werd met moeilijkheden op het vlak van het vinden van werk voldoet niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hiernaar gepeild geeft u aan dat u meer dan twintig jobs heeft gedaan maar vaak werd opgelicht en vaak slechts (ongeveer) de helft van het overeengekomen loon kreeg uitbetaald. Ook toen u als zelfstandige aan de slag ging, werd u door een opdrachtgever opgelicht aangezien hij argumenteerde dat jullie slechts een proefcontract hadden en hij u niet diende te betalen (CGVS p.10). Nadien heeft u enkel nog als werknemer gewerkt. U geeft een tweetal voorbeelden van gelegenheden waarbij u deze praktijken zou hebben gemeld aan de politie, maar de ene keer kon de politie niets doen aangezien op uw contract stond gestipuleerd dat u maar halftijds geëngageerd werd (CGVS p.8) en de andere keer verwees de opdrachtgever naar het feit dat het slechts om een proefcontract zou gaan (CGVS p.10). Met deze voorbeelden toont u niet aan dat er sprake zou zijn van een onwil van de autoriteiten om u te helpen. Nochtans kan in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Cyprus u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert.

U legt echter géén stavingstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, zoals de oplichting waarvan u zegt het slachtoffer te zijn geweest, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept. Bovendien stelt u dat u naar aanleiding van de oplichting die u te beurt zou zijn gevallen als zelfstandige geen verdere stappen heeft ondernomen maar in dit verband slechts op god te hebben gerekend (CGVS p.10).

In zoverre u aanhaalt dat u nooit over degelijke huisvesting beschikte, moet worden opgemerkt dat u stelt dat u doorheen de jaren o.m. op straat sliep, onderdak kreeg bij vrienden en een studio huurde. Na uw terugkeer naar Cyprus uit België begin 2023 woonde u nog in een studio maar de eigenaar zou u op straat hebben gezet (CGVS p.6). Vreemd genoeg stelt u later dat u wegens geldgebrek nooit iets heeft kunnen huren (een studio zou veel te duur zijn) en altijd beroep moest doen op vrienden waarbij u kon slapen, wat klemmt met uw eerdere uitspraak (CGVS p.10). Tijdens de laatste maand huurde u een plek in een huis dat u deelde met een tiental andere mannen en waarvoor u 200 euro betaalde (CGVS p.10). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit alles géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Cyprus te weerleggen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoonde dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Cyprus niet effectief zou zijn.

Hoewel voornoemde moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Verder haalt u aan dat men in Cyprus geen respect heeft voor de mensenrechten. Gevraagd naar een voorbeeld hiervan verwijst u naar een voorval waarbij u naar een plastisch chirurg was geweest voor de behandeling van sinusitis en voor een schoonheidsoperatie aan uw neus en dit niet werd terugbetaald door de verzekering (CGVS p.8). Ook hiermee toont u geen uitzonderlijke situatie aan. In zoverre u hiermee verwijst naar de toegang en betaalbaarheid van medische zorgen, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidstelsel in deze lidstaat op zich. Wanneer u nogmaals gevraagd wordt naar dergelijke voorbeelden van gebrek aan respect voor mensenrechten en gevraagd wordt wat het ergste was dat u wat dit betreft heeft meegemaakt, stelt u dat u er niet kon worden wie u wilde, dat u ambitie had, geld wilde verzamelen en zelf iets wilde beginnen maar dat men er de kans niet toe gaf (CGVS p.8-9).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde kopie van uw Syrisch paspoort, de kopie van uw verblijfskaart in Cyprus en uw vliegtuigticket hebben betrekking op uw identiteit en verblijf in Cyprus. De Belgische verblijfskaarten van uw broers en zus doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Cyprus effectief is. Indien u een verblijfsrecht in België wenst te bekomen op basis van het feit dat enkele van uw familieleden in België verblijven, dient u hiervoor de geëigende procedure te volgen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Cyprus en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*"- artikel 13/1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- artikelen 13 en 44 tot 55 van de Verordening 2016/679 van 27 april 2017 van het Parlement en de Raad van de Europese Unie betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens;
- artikel 62 § 2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- artikelen 2 en 3 wet 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel."*

Verzoeker licht toe als volgt:

"7.1.1.

Het artikel 13/1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt het volgende:

"Art. 13/1. [- Het gehoor vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen. [- Er mag geen geluidsopname of audiovisuele opname van het gehoor gemaakt worden.]-"

De verzoeker werd verhoord op 9.05.2023 via videoconferentie in het transitcentrum Caricole.

Het verhoor verliep met behulp van het programma Microsoft Teams (hierna: MS Teams).

De raadsman van de verzoeker heeft op datum van 8.05.2023 zijn bezwaar geuit tegen het gebruik van het programma MS Teams omdat de confidentialiteit niet gewaarborgd kan worden en de Verordening 2016/679 van 27 april 2017 van het Parlement en de Raad van de Europese Unie betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (hierna: GDPR-Verordening) hierdoor geschonden wordt:

[citaat stuk 2 van het verzoekschrift]

Het CGVS antwoordde dezelfde dag dat het bezwaar niet aanvaardt kan worden en dat het verhoor weldegelijk kan doorgaan in volledige confidentialiteit (zie stuk 2).

Tijdens het persoonlijk onderhoud deelde de raadsman van de verzoeker opnieuw mee dat hij een voorbehoud maakt bij de geldigheid van het verhoor omwille van schendingen van de GDPR-wetgeving. In de beslissing van het CGVS van 16.05.2023 waarbij het verzoek niet ontvankelijk werd verklaard werd verder niet ingegaan op deze problematiek.

Tijdens de beroepsprocedure voor uw Raad nam het CGVS geen verder standpunt in en maakte geen gebruik van de mogelijkheid om een nota met opmerkingen in te dienen.

Uw Raad vernietigde de beslissing van 16.05.2023 bij arrest nr. 293 712 van 7.06.2013 en stelde het volgende:

[citaat voormeld arrest]

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat rechtspraak in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft. Hoewel deze stelling op zich correct is, gaat het CGVS voorbij aan het gezag van gewijsde van een arrest in een concreet dossier. Er dient bijgevolg wel rekening gehouden te worden met het arrest van 16.05.2023 in het dossier van de verzoeker.

De verwerende partij komt in de bestreden beslissing niet verder dan het herhalen van de stelling die opgenomen is in het schrijven van 8 mei 2023 gericht aan de raadsman van de verzoeker (zie stuk 2).

Er wordt gesteld dat er passende waarborgen getroffen zouden zijn die ervoor zorgen dat de overdracht van gegevens via MS Teams naar de VS kan plaatsvinden. Er wordt gesteld dat er sprake zou zijn van gedepersonaliseerde Teamsaccount, speciale laptops, E2EE, en dat de data niet zichtbaar zou zijn voor Microsoft zelf.

Er dient gewezen te worden op het feit dat uw Raad zich over deze Stelling reeds gebogen heeft in het arrest van 16.05.2023 en besloot dat deze gegevens onvoldoende waren om te besluiten of de

vertrouwelijkheid van het verhoor geschonden is. Er wordt bovendien niet geantwoorde op het feit of deze maatregelen voldoende zijn gelet op de situatie in het derde land nl. de VS.

Het is daarnaast onduidelijk of er weldegelijk gebruikt werd gemaakt van een anonieme Teamsaccount en speciale laptop tijdens het verhoor van de verzoekende partij.

De Raad van State stelde in het arrest nr. 254 655 van 3.10.2022 het volgende:

[citaat voormeld arrest]

Hieruit volgt dat het gebruik van een programma voor videoconferenties die de bepalingen van de GDPR niet respecteert in strijd is met het artikel 13/1 van het KB van 11 juli 2003 gelet op het feit dat de vertrouwelijkheid van het verhoor niet gegarandeerd kan worden. De Raad van State maakt geen onderscheid tussen verwerkingsverantwoordelijke of verwerker. De vaststelling dat de MS Teams niet GDPR-conform is voldoende om te besluiten dat het verhoor verlopen is in strijd met het artikel 13 van het KB van 11 juli 2003.

Uit het rapport van NOYB, *Report on privacy policies of video conferencing services*, van 02.04.2020 ([https://noyb.eu/sites/default/files/2020-04/noyb-report on privacy policies of video conferencing tools 2020-04-02 v2.pdf](https://noyb.eu/sites/default/files/2020-04/noyb-report%20on%20privacy%20policies%20of%20video%20conferencing%20tools%202020-04-02%20v2.pdf), zie stuk 3) blijkt dat MS Teams niet voldoet aan de vereisten van de GDPR-Verordening. In het rapport werd een onderzoek gevoerd naar verschillende programma's voor videoconferentie op basis van verschillende criteria, waaruit bleek dat MS Teams aan vier hiervan niet voldoet en aan vijf andere voorwaarden is gedeeltelijk voldaan.

Uit het voormelde rapport blijkt dat het gebruik van MS Teams overdracht van data buiten de EU, nl. de Verenigde Staten van Amerika (hierna: VS) impliceert. Wegens gebrekkige veiligheid bestaat de overdracht van deze persoonlijke gegevens. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest *Schrems II* dat het adequaatheidsbesluit van de VS (EU-US Privacy Shield) op grond van artikel 45 GDPR-Verordening ongeldig verklaard dient te worden.

MS Teams gebruikt een standaardcontractbepaling (SSC) om de overdracht van gegevens naar de VS te verantwoorden. Het Hof van Justitie heeft echter geoordeeld dat standaardcontractbepalingen vermeld in het artikel 46 GDPR-Verordening geen waarborgen kunnen bieden die verder gaan dan een contractuele verplichting en afhankelijk van de situatie in een derde land er aanvullende maatregelen genomen moeten worden. (European Data Protection Board "-Recommendations 01/2020 on measures that supplement transfer tools to ensure compliance with the EU level of protection of personal data Version 2.0 van 18 juni 2021, beschikbaar op [<https://edpb.europa.eu/our-worktools/our-documents/recommendations/recommendations-012020-measures-supplementtransferen>]).

Het CGVS herhaalt in de bestreden beslissing dezelfde Stelling nl. gebruik te maken van gedepersonaliseerde, anonieme Teamsaccounts en end-to-end encryptie (E2EE) waardoor een overdracht van gegevens op grond van het artikel 46 GDPR-Verordening mogelijk zou zijn.

Hieruit volgt echter nog steeds niet dat de het gebruik van MS Teams GDPR-conform is of dat deze bijkomende maatregelen voldoende zouden zijn. Uit de hogervermelde richtsnoeren van het European Data Protection Board blijkt dat er nagegaan moet worden of de bijkomende maatregelen voldoende zijn om GDPR-conform te handelen. Dit is afhankelijk van de situatie in het derde land waarnaar de gegevens verzonden worden. Er dient een onderzoek te gebeuren naar de geldende wetgeving in het derde land en de toepassing ervan in de praktijk.

Het CGVS kan niet aantonen dat de bijkomende maatregelen voldoende zijn. De motivering aangaande het advies van de GBA in de bestreden beslissing is niet relevant gelet op het feit dat de verzoeker verwijst naar het advies van de European Data Protection Board.

Daarnaast is het niet duidelijk of MS Teams weldegelijk E2EE gebruikt. Uit onderzoek bleek bijvoorbeeld dat Zoom geen gebruik maakt van traditionele E2EE encryptie en dat de gegevens nog steeds zichtbaar zijn voor Zoom zelf (Micah Lee, Yael Grauer "Zoom meetings aren't end-to-end encrypted, despite misleading marketing" (*The Intercept*, 31 March 2020), accessed 1.4.2020, available at <https://theintercept.com/2020/03/31/zoom-meeting-encrvption/>).

Het CGVS stelt dat de GBA enkel bevoegd is om advies te geven met betrekking tot een ontwerp van een normatieve tekst. De verzoeker verwijst echter niet naar adviezen van de GBA doch wel naar een advies van European Data Protection Board, waaruit volgt dat een verwerkingsverantwoordelijke of een verwerker data mag overdragen naar het buitenlands mits het nemen van bijkomende maatregelen.

De privacyverklaring die aan verzoeker zou zijn overgemaakt voor het persoonlijk onderhoud wijzigt niets aan het feit dat de maatregelen geenszins passend zijn om een overdracht van de persoonsgegevens naar de VS mogelijk te maken.

Uw Raad stelde in het arrest van 19.01.2023 met nummer 283 656 het volgende:

[citaat voormeld arrest]

Uw Raad heeft een dergelijk standpunt ingenomen in de arresten nrs. 285 279 van 23.02.2023 en 285 963 van 10.03.2023.

In het arrest van 7.06.2023 in het dossier van de verzoeker stelt uw Raad dat er al herhaalde vragen zijn gesteld aan het CGVS in verschillende dossiers met betrekking tot het gebruik van MS Teams voor verhoren via videoconferentie omwille van het feit dat er bezwaren zijn opgeworpen in het kader van de GDPR.

Ook in de nieuwe bestreden beslissing blijven deze vragen onbeantwoord. Er dient vastgesteld te worden dat de motivering van de bestreden niet verschilt van het schrijven 8 mei 2023 gericht aan de raadsman van de verzoeker, waarover de Raad al in het arrest van 7.06.2023 geoordeeld heeft.

De confidentialiteit en het respect voor de GDPR-Verordening werden tijdens het persoonlijk onderhoud van 9 mei 2023 niet nageleefd.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat het artikel 13/1 van het KB van 11 juli 2003, de GDPR-Verordening, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht geschonden zijn.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"- artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- artikelen 2 en 3 wet 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur;

- artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);

- artikel 3 EVRM."

Verzoeker licht toe als volgt:

"7.2.1.

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat de verzoeker niet in concreto zou hebben aangetoond dat hij bij terugkeer naar Cyprus zich in een situatie van zeer verregaande materiele deprivatie zou bevinden. Het CGVS verschuift zich achter het beginsel van wederzijds vertrouwen en het gemeenschappelijk asielstelsel binnen de EU, om te stellen dat verzoekers rechten bij terugkeer gewaarborgd zullen zijn.

7.2.2.

Vooreerst merkt de verzoekende partij op dat het CGVS op generlei wijze aantoont dat personen met een recht op internationale bescherming in Cyprus hier in concreto recht op hebben op alle rechten verbonden aan het statuut.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS dit ook is gaan toetsen aan de actuele situatie van de verzoeker.

Het dossier bevat geen informatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Cyprus.

7.2.3.

Het CGVS kan niet ontkennen dat de verzoeker weldegelijk inspanningen heeft geleverd om in Cyprus een leven op te bouwen, zowel voor als na het verkrijgen van de subsidiaire bescherming.

Hij kwam aan in Cyprus op 15.09.2016 en verkreeg zijn statuut ruim drie maanden later. Op dat moment was de verzoeker nog minderjarig.

De verzoeker heeft Cyprus pas verlaten op 20.04.2023 en diende op 25.04.2023 een verzoek om internationale bescherming in.

De verzoeker heeft in totaal van 15.09.2016 tot 20.04.2023 in Griekenland verbleven en kon in die 7,5 jaar geen leven uitbouwen waar in hij op duurzame wijze in zijn elementaire basisbehoeften kon voorzien. Daarnaast dient er rekening gehouden te worden met het kwetsbaar profiel van de verzoekende partij.

Hij lijdt aan PTSD en krijgt hiervoor medicatie. Dit blijkt uit het medisch attest van 8.06.2023 en de medicatielijst (zie stukken 6-7).

De ernstige psychologische Problemen van de verzoeker zorgen ervoor dat hij sneller in een situatie van ernstige materiele deprivatie zal terechtkomen in geval van terugkeer naar Cyprus.

7.2.4. Ervaringen van de verzoeker in Cyprus als statushouder

Na het verkrijgen van de subsidiaire bescherming ruim drie maanden na 15.06.2016 slaagde de verzoeker er nog steeds niet om op duurzame en zelfstandige wijze in zijn basisbehoeften te voorzien.

Hij kreeg geen ondersteuning in het vinden van werk en het vinden van een woning.

Hij verklaarde dat hij geen vaste verblijfplaats had. Hij verbleef op straat of bij verschillende mensen. De verzoeker was genoodzaakt om kennis te maken met mensen in de moskee om te proberen een slaapplek te bemachtigen. De verzoeker is door de eigenaar van de studio op straat gezet en verbleef de laatste tijd op straat (CGVS p. 6).

De verzoeker kon daarnaast geen stabiel werk vinden. Hij werkte als Schilder, in restaurants, bij kappers en als mecanicien. Hij werd vaak opgelicht en kreeg slechts een deel van zijn loon effectief uitbetaald.

Hij werd zowel door werkgevers als door opdrachtgevers opgelicht. Hij werd niet- of gedeeltelijk betaald.

Hij verklaarde daarnaast dat de politie niet kon helpen, omdat de contracten meestal in orde waren maar niet overeenstemden met de in werkelijkheid geleverde arbeid.

De verzoeker deed het nodige om de taal te leren.

Hij kreeg geen enkele ondersteuning van de overheid, ook niet in de periode dat hij minderjarig was.

Hij moest zien te overleven en kon hierdoor slechts avondonderwijs volgen (CGVS p. 9).

Uit de verklaringen van de verzoeker blijkt dat hij geen familie heeft in Cyprus. Zijn ouders verblijven net als de meerderheid van zijn broers en zussen in Turkije.

De verzoeker heeft twee broer die in België wonen. Het betreft de heer M.(...) H.(...) (...) en de heer M.(...) H.(...) (...) beiden erkend als vluchteling en wonende in Antwerpen.

Daarnaast heeft de verzoeker nog een zus in België nl. mevrouw W.(...) H.(...) O.(...) (...) begunstigde van de subsidiaire bescherming.

De verzoeker heeft bijgevolg geen familiaal netwerk in Cyprus, iedereen heeft bovendien een eigen gezin waardoor zij de verzoeker niet kunnen onderhouden bij terugkeer naar Cyprus.

De verzoeker komt bij terugkeer opnieuw in bovenvermelde uitzichtloze situatie terecht. Hij moet zijn uiterste best doen om te overleven in een situatie van extreme materiele deprivatie.

7.2.5. Beschikbare landeninformatie bevestigt verzoekers verklaringen

De verklaringen van de verzoeker liggen in lijn met de beschikbare informatie aangaande de erbarmelijke omstandigheden waar in statushouders in Griekenland moeten (over)leven.

7.2.5.1. Huisvesting

Uit het AIDA Report Cyprus 2022 update april 2023 (beschikbaar via: https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2023/04/AIDA-CY_2022update.pdf) maakt melding dat hoewel volgens de wet begunstigten van internationale bescherming dezelfde rechten hebben als Cypriotische onderdanen, de toegang tot huizenmarkt zeer moeilijk is. Er zijn aanvullende maatregelen getroffen door de overheid om deze toegang te vergemakkelijken voor statushouders:

[citaat voormelde bron, p. 164]

Uit het rapport blijkt verder dat de zoektocht naar huisvesting zeer problematisch blijft. Er is daarnaast geen enkele steun voorhanden voor statushouders. Er bestaat een zeer beperkte steun wanneer er al een huurcontract is aangegaan. Dit is uiteraard ontoereikend om een menswaardig leven te leiden.

7.2.5.2. Toegang tot de arbeidsmarkt

Uit landeninformatie met betrekking tot toegang tot de arbeidsmarkt, blijkt dat de situatie in Cyprus overeenkomt met de verklaringen van de verzoeker. Het vinden van stabiel blijft een zeer grote uitdaging:

[citaat <https://www.infomigrants.net/en/post/16371/like-living-in-hell-asylum-seekers-protest-at-the-lack-of-job-opportunities-in-cyprus>]

Uit het AIDA rapport Cyprus 2023 komen er verschillende problemen naar voor. Er zijn weldegelijk beperkingen in de praktijk die ervoor zorgen dat statushouders in Cyprus zeer moeilijk toegang krijgen tot de arbeidsmarkt:

[citaat voormelde bron p. 166-167]

Omwille van discriminatie ten aanzien van statushouders in Cyprus, zijn zij zeer vatbaar voor uitbuiting.

De integrale van statushouders in de Cypriotische maatschappij verloopt volgens het AIDA rapport 2023 zeer slecht:

[Ibid., p. 17]

Er zijn simpelweg geen mogelijkheden om in de maatschappij te integreren. Dit heeft uiteraard een weerslag op de mogelijkheid om werk te vinden.

Uit een artikel van The New Humanitarian d.d. 29.09.2020 blijkt dat verzoekers om internationale bescherming en statushouders steeds vaker in een daglicht worden geplaatst door de media. Dit draagt tot een algemene onverdraagzaamheid in de maatschappij:

[citaat <https://www.thenewhumanitarian.org/news-feature/2020/09/29/Cyprus-migration-xenophobia-refugee-integration>]

De beschikbare bronnen bevestigen verzoekers verklaringen, dat zelfs als mensen met internationale bescherming werk vinden in Griekenland, dit vaak onofficieel is, wat opnieuw leidt tot menonwaardige omstandigheden en onvoldoende bescherming van de Cypriotische autoriteiten.

Opnieuw kunnen verzoekers verklaringen getoetst worden aan de actuele situatie hieromtrent in Cyprus en kan er niet anders dan geconcludeerd worden dat verzoeker geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en dat hij oprechte inspanningen heeft geleverd om een leven uit te bouwen in Cyprus.

Anders dan het CGVS stelt toont de verzoeker wel aan dat hij bij terugkeer naar Cyprus in een situatie van "zeer ernstige materiële deprivatie" terecht zal komen.

De verzoeker slaagt er weldegelijk in om het vermoeden dat voortvloeit uit artikel 57/6 § 3, 3° van de wet van 15.12.1980 te weerleggen.

Het CGVS brengt in het administratief dossier geen informatie aan waaruit zo blijken dat de door de verzoeker voorgestelde situatie van statushouder onjuist of onvolledig zou zijn.

Het Commissariaat- Generaal toont in concreto niet aan dat deze algemene situatie in Cyprus, geen enorme impact zal hebben op de verzoekende partij en kan zich aldus niet verschuilen achter een loutere standaardmotivering hieromtrent.

Het CGVS kan zich niet ernstig meer blijven verschuilen achter het vermoeden van het gemeenschappelijk asielstelsel.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht dringt zich op."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de volgende stukken:

- een e-mail van het CGVS d.d. 9 mei 2023 (stuk 2);
- NOYB, "Report on privacy policies of video conferencing services." van 2 april 2020 (stuk 3);
- verblijfskaarten twee broers en zus (stuk 4);
- arrest RvV 7 juni 2023 nr. 289 943 (stuk 5);
- medisch attest d.d. 8 juni 2023 (stuk 6);
- medicatielijst (stuk 7).

2.1.3. In een nota met opmerkingen zet de commissaris-generaal uiteen dat geen gegrond middel werd aangevoerd.

2.1.4. In een aanvullende nota van 29 juni 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het Uitvoeringsbesluit (EU) 2021/194 van de Commissie van 4 juni 2021 "betreffende standaardcontractbepalingen voor de doorgifte van persoonsgegevens naar derde landen overeenkomstig Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad", (PB.L.199 van 7 juni 2021, p. 31-61), beschikbaar op <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:32021D0914&from=EN>;
- "Data Protection Addendum" (Bijlage bescherming van Persoonsgegevens voor Producten en Diensten van Microsoft of BBP), beschikbaar op <https://www.microsoft.com/licensing/docs/view/Microsoft-Products-and-Services-Data-Protection-Addendum-DPA>;
- "End-to-end-encryptie: Wat is het en hoe werkt het?", beschikbaar op <https://vpndiensten.nl/security/end-to-end-encryptie/>;
- "What is end-to-end encryption and how does it work", beschikbaar op <https://www.msb365.blog/?p=1743>;
- "How End-to-end Encryption on Telegram ?" beschikbaar op <https://www.telegramadviser.com/end-to-end-encryption-in-telegram/>;
- "About end-to-end encryption" (WhatsApp Help Center, beschikbaar op <https://faq.whatsapp.com/820124435853543>);
- "End-to-endversleuteling gebruiken voor Teams oproepen - Microsoft Ondersteuning", beschikbaar op <https://support.microsoft.com/nl-nl/office/end-to-end-versleuteling-gebruiken-voor-teamsoproepen-1274b4d2-b5c5-4b24-a376-606fa6728a90>.

2.2. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat op zich niet toe om vast te stellen dat het verzoek niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds beschikt over de subsidiaire beschermingsstatus in Cyprus. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

2.3.1. In het eerste middel volhardt verzoeker in zijn kritiek op het gehoor via videoconferentie. Verzoeker stelt dat zijn raadsman op 8 mei 2023 bezwaar heeft geuit tegen het gebruik van MS Teams. Volgens verzoeker kan de confidentialiteit van het gehoor via MS Teams niet gewaarborgd worden en is het gehoor aldus niet conform de Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG). Op dezelfde dag antwoordde het Commissariaat-generaal dat verzoekers bezwaar niet aanvaard kon worden en dat het persoonlijk onderhoud wel degelijk kon doorgaan in volledige confidentialiteit. Tijdens het persoonlijk onderhoud maakte verzoekers raadsman opnieuw bezwaar tegen de geldigheid van het gehoor omwille van schendingen van de AVG-wetgeving. Volgens verzoeker werd in de bestreden beslissing van 16 mei 2023 niet verder ingegaan op deze problematiek. Verzoeker wijst vervolgens op het gezag van gewijsde van het arrest van 7 juni 2023 van de Raad, waarin de Raad de bestreden beslissing vernietigde en het volgende oordeelde:

“2.3.2.2. In zijn voormeld arrest nr. 254.655 van 3 oktober 2022 heeft de Raad van State benadrukt dat indien het gebruik van MS Teams in strijd zou zijn met de Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG), dit ook zou leiden tot de miskenning van het KB van 11 juli 2003, aangezien uit het dispositief ervan blijkt dat de verwerende partij verplicht is de nodige organisatorische en technische maatregelen te nemen om te voorkomen dat een derde deelneemt aan het persoonlijk onderhoud van de verzoeker om internationale bescherming of kennis kan nemen van de verklaringen van de verzoeker tijdens zijn verhoor. Het gebruik van een IT-instrument dat niet voldoet aan de bepalingen van de AVG is derhalve verboden.

De vraag rijst dus of de “passende geheimhouding” voorzien in artikel 13/1, eerste lid van het KB van 11 juli 2003 gerespecteerd werd nu het gehoor heeft plaatsgevonden via videoconferentie met behulp van het programma MS Teams. Uit het arrest van de Raad van State volgt dat dit tevens de vraag impliceert of het houden van een persoonlijk onderhoud via het programma MS Teams voldoet aan de waarborgen van de AVG.

2.3.2.2.1. *Uit het rapport van NOYB, Report on privacy policies of video conferencing services, van 2 april 2020 blijkt dat MS Teams niet volledig voldoet aan de informatie verplichtingen in de artikelen 12 en 13 van de AVG, met name de verplichting tot transparante informatie, communicatie en nadere regels voor de uitoefening van de rechten van de betrokkene en de verplichting om informatie te verstrekken wanneer persoonsgegevens bij de betrokkene worden verzameld. De verschillende elementen van informatie die onder artikel 13 van de AVG moeten worden verstrekt, werden onderzocht. Uit dit onderzoek bleek dat MS Teams aan vier hiervan niet voldoet (bv. informatie over wie de ontvangers zijn van de persoonsgegevens, over de mogelijke doorgifte vanuit de EU naar een derde land en voorziene waarborgen, over de periode gedurende welke de persoonsgegevens zullen worden opgeslagen) en aan zes andere voorwaarden is gedeeltelijk voldaan (bv. informatie over de verwerkingsdoeleinden waarvoor de persoonsgegevens zijn bestemd, alsook de rechtsgrond voor de verwerking; de contactgegevens van de verwerkingsverantwoordelijke of van de functionaris voor gegevensbescherming). Het voldoet slechts volledig aan twee criteria.*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een oproepingsbrief voor zijn gehoor ontvangen en ondertekend heeft en dat aan het centrum hierbij op 4 mei 2023 ook het volgende werd gevraagd: “Gelieve aan de hand van de brochure in bijlage de verzoeker in te lichten over het verloop van het gehoor via videoconferentie. Daarnaast willen we ook vragen om de privacyverklaring aan de verzoeker voor te leggen waarin hij/zij meer informatie vindt over de verwerking van zijn/haar persoonsgegevens door het Commissariaat-generaal (CGVS) in het kader van zijn/haar gehoor op afstand, via een systeem van videoconferentie”.

Deze privacyverklaring zou mogelijk een antwoord kunnen bieden op bepaalde tekortkomingen die werden vastgesteld in het NOYB-rapport en de door verzoeker gestelde vragen rond passende geheimhouding en bescherming van persoonsgegevens, maar deze verklaring bevindt zich niet in het administratief dossier, zodat de Raad de inhoud ervan niet kan nagaan.

2.3.2.2.2. Tevens blijkt uit het NOYB-rapport dat het gebruik van MS Teams de doorgifte van persoonsgegevens vanuit de EU naar de derde landen impliceert, in casu de Verenigde Staten. Het Hof van Justitie verklaarde in zijn arrest Schrems II het adequaatheidsbesluit van de VS (EU-US Privacy Shield) op grond van artikel 45 AVG ongeldig (HvJ 16 juli 2020, C-311/18).

Uit het administratief dossier blijkt dat MS Teams een standaardcontractbepaling (SSC) gebruikt om de overdracht van gegevens naar de VS ter verantwoorden. Het Hof van Justitie heeft echter geoordeeld dat standaardcontractbepalingen vermeld in artikel 46 van het AVG geen waarborgen kunnen bieden die verder gaan dan een contractuele verplichting en dat er afhankelijk van de situatie in een derde land bijkomende maatregelen genomen moeten worden (HvJ 16 juli 2020, C-311/18, par. 133).

In een brief aan de advocaat van verzoeker stelt het CGVS gebruik te maken van depersonaliseerde, anonieme MS Teams-accounts en end-to-end encryptie (E2EE) waardoor een overdracht van gegevens op grond van artikel 46 van het AVG mogelijk zou zijn.

Verzoeker stelt dat hieruit echter niet volgt dat het gebruik van MS Teams AVG-conform is of dat deze aanvullende maatregelen voldoende zouden zijn; uit de richtsnoeren van het European Data Protection Board, dat is gebaseerd op het arrest Schrems II van het HvJ, blijkt dat er nagegaan aan moeten worden of de aanvullende maatregelen voldoende zijn om AVG-conform te handelen, hetgeen afhankelijk is van de situatie in het derde land waarnaar de gegevens verzonden worden. Er dient aldus een onderzoek te gebeuren naar de geldende wetgeving in het derde land en de toepassing ervan in de praktijk. Tevens verwijst de verzoeker terug naar de tekortkomingen vastgesteld in het NOYB-rapport.

Verzoeker verwijst tenslotte ook naar 's Raads arrest nr. 283 656 van 19 januari 2023 waarin de Raad besloot tot een vernietiging omdat het werk geconfronteerd met twee tegenovergestelde visies op de aanvullende maatregelen genomen door het CGVS en dat om hierop met kennis van zaken te kunnen antwoorden, een technische kennis vereist is waarover de Raad niet beschikt. Een zelfde standpunt werd door de Raad ingenomen in de arresten nrs. 285 279 van 23 februari 2023 en 285 963 van 10 maart 2023.

De Raad heeft reeds herhaaldelijk vragen gesteld aan het CGVS door middel van hogervermelde arresten en ook in huidige zaak heeft de raadsman van verzoeker voor en tijdens het gehoor zijn concrete bezwaren geuit tegen het gebruik van het programma MS Teams voor het gehoor via videoconferentie omwille van de AVG (de artikelen 44 tot en met 50). In huidige zaak blijven deze vragen onbeantwoord, het CGVS heeft evenmin gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een nota met opmerkingen in te dienen om in dit verband meer klaarheid te scheppen."

Gelet op de informatie die in voorliggende zaak door beide partijen is neergelegd, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in de volgende correcte en pertinente vaststellingen in zijn nota met opmerkingen:

"2.2 Verweerder merkt vooreerst op dat daar waar verzoeker aanvoert dat uit het rapport "Report on privacy policies of videoconferencing services" van de Oostenrijkse vereniging NOYB (My Privacy is None of Your Business) blijkt dat dat MS Teams niet voldoet aan de vereisten van de AVG, hij eraan voorbijgaat dat uit het rapport in kwestie duidelijk blijkt dat de organisatie NOYB enkel en alleen onderzoek heeft gevoerd naar de informatieplicht die luidens de artikelen 13 en 14 van de AVG op de schouders van de verwerkingsverantwoordelijke rust, en de mate waarin het gehanteerde privacybeleid conform artikel 12 van de AVG begrijpelijk is voor de gemiddelde gebruiker. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, wordt in het rapport duidelijk gesteld dat NOYB geen onderzoek heeft gevoerd naar de algemene betrouwbaarheid van de beschikbare videoconferentiesystemen. Zo wordt op pagina 3 van het rapport toegelicht "The GDPR obliges companies to provide information about the use of personal data and to inform users ("data subjects" in the terminology of the GDPR) about their data protection rights (Articles 13 and 14 GDPR). Article 12(1) GDPR further requires that all such information must be concise, transparent, and easily accessible, using clear and plain language. This is to ensure that privacy policies are understandable to the average person and not just to lawyers. The investigation focused on this duty to provide proper information. Companies usually do so in a so-called "privacy policy", which noyb assessed. It is important to note that we did not assess the services from a technical perspective. Some services, such as Zoom and Wire, claim to use end-to-end encryption. This type of encryption would render all communication content only visible to the actual participants and not to the service providers - something very much appreciated from a privacy perspective " (vrije vertaling: "De GDPR verplicht bedrijven om informatie te verstrekken over het gebruik van persoonsgegevens en om gebruikers ("betrokkenen" in de terminologie van de GDPR) te informeren over hun rechten op het gebied van

gegevensbescherming (artikelen 13 en 14 GDPR). Artikel 12(1) GDPR vereist verder dat a! deze informatie beknopt, transparant en gemakkelijk toegankelijk moet zijn, in duidelijke en heldere taal. Dit moet ervoor zorgen dat het privacybeleid begrijpelijk is voor de gemiddelde persoon en niet alleen voor Juristen. Het onderzoek richtte zich op deze plicht om goede informatie te verstrekken. Bedrijven doen dit meestal in een zogenaamd "privacybeleid", dat NOYB heeft beoordeeld. Het is belangrijk op te merken dat we de diensten niet vanuit een technisch perspectief hebben beoordeeld. Sommige diensten, zoals Zoom en Wire, beweren end-to-end encryptie te gebruiken. Dit type versleuteling zou alle communicatie-inhoud alleen zichtbaar maken voor de daadwerkelijke deelnemers en niet voor de dienstverleners - iets wat zeer op prijs wordt gesteld vanuit privacyperspectief"

Hieruit volgt dat daar waar NOYB stelt dat geen van de meest gebruikte videoconferentiesystemen (namelijk Zoom, Webex, Go to Meeting, Skype, Teams en Wire) voldoen aan de vereisten van de AVG, de vereniging zich dus enkel en alleen uitspreekt over de mate waarin de gebruikte videoconferentiesystemen voldoen aan de transparantie - en informatieverplichting vervat in de artikelen 12 tot en met 14 van de AVG. Uit het rapport van NOYB kan dus geenszins, zoals verzoeker voorhoudt, afgeleid worden dat de NOYB tot de vaststelling is gekomen dat het gebruik van de beschikbare videoconferentiesystemen het door de AVG gewaarborgde beschermingsniveau zou ondermijnen en dat Ms Teams dus persoonsgegevens zou verwerken op een wijze die niet conform de AVG zou zijn.

Wat de informatieverplichting betreft, wijst verweerder er voor de goede orde nog op dat in de bestreden beslissing toegelicht wordt dat de vaststelling in het rapport van NOYB dat Microsoft geen informatie verstrekt over alle elementen opgesteld in artikel 13 van de AVG, in casu niet relevant is. Immers, het onderzoek in kwestie gaat uit van het gegeven dat Microsoft optreedt als verwerkingsverantwoordelijke. Echter, zoals toegelicht in de bestreden beslissing differentieert Microsoft zijn rol naargelang de gebruiker een particuliere klant of een bedrijf is en ziet het zichzelf bij het gebruik van Teams als een verwerker. In casu treedt dan ook het CGVS, en niet Microsoft, op als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4.7 van de AVG. Het komt derhalve aan het CGVS toe om te voldoen aan de informatieplicht vervat in artikel 13 AVG. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing vervolgens verduidelijkt dat verzoeker geïnformeerd werd over het verloop van het videogehoor en het gebruikte systeem dat garant staat voor een 'passende geheimhouding', dit middels de brief waarbij hij werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 9 mei 2023, en de daaraan verbonden "Privacyverklaring gehoor op afstand - verzoekers om internationale bescherming." Een afdruk van deze documenten werd toegevoegd aan het administratief dossier. Daarmee is voldaan aan artikel 13 van de AVG en verzoeker toont, door louter te verwijzen naar voornoemd rapport van de NOYB dat enkel handelt over de situatie waarbij Microsoft optreedt als verwerkingsverantwoordelijke, geenszins het tegendeel aan.

2.3. Daar waar verzoeker onder verwijzing naar het arrest van 7 juni 2023 (nr. 289 943) stelt dat de door zijn raadsman de opgeworpen vragen en bezwaren aangaande het gebruik van het programma MS Teams voor het gehoor via videoconferentie omwille van de AVG nog steeds onbeantwoord zouden zijn, wijst verweerder op wat volgt.

2.3.1. Verweerder wenst vooreerst voor de goede orde te verduidelijken dat de Algemene Verordening Gegevensbescherming voor wat de verwerking van persoonsgegevens betreft drie verschillende rollen onderscheidt, die onderling verschillen qua verantwoordelijkheid en beslissingsmacht. In casu treedt het CGVS op als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4.7 van de AVG (zie in die zin het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit nr. 129/2021 van 24 augustus 2021 punt 14, beschikbaar op <https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/publications/advies-nr.-129-2021.pdf>). Artikelen 5.1.f), 24.1 en 32 van de AVG vermelden uitdrukkelijk de verplichting voor de verwerkingsverantwoordelijke(n) om gepaste technische en organisatorische maatregelen te treffen die nodig zijn voor de bescherming van de persoonsgegevens. Deze maatregelen moeten een passend beveiligingsniveau verzekeren rekening houdend, enerzijds, met de stand van de techniek ter zake en de kosten voor het toepassen van de maatregelen en, anderzijds, met de aard van de te beveiligen gegevens en de potentiële risico's. Verweerder benadrukt dat het CGVS deze verplichtingen zeer ernstig neemt, en dat het gelet op de aard van de gegevens die het verwerkt (gevoelige en bijzondere gegevens in de zin van artikel 9 van AVG) de specifieke categorie van betrokken personen (verzoekers om internationale bescherming), en het gegeven dat het vertrouwelijk karakter van de asielprocedure te allen tijde dient gewaarborgd te worden (zie artikel 4 en 13/1 KB CGVS), dan ook uiterst omzichtig omspringt met de persoonsgegevens die het verwerkt.

2.3.2. Verweerder wijst er vervolgens op dat de AVG verschillende Instrumenten biedt om gegevensoverdrachten van de EU naar een derde land te kaderen. Wanneer er sprake is van een "doorgifte" van persoonsgegevens die binnen de werkingssfeer van de AVG valt, bepaalt artikel 44 van de AVG dat dergelijke doorgifte slechts mag indien, de verwerkingsverantwoordelijke en de verwerker aan de in hoofdstuk V van de AVG neergelegde voorwaarden hebben voldaan (art. 44 AVG). Deze doorgifte moet dus gedekt zijn door één van de geldige doorgiftemechanismen waarin de artikelen 45-47 en 49

AVG voorzien. Deze artikelen omschrijven de voorwaarden voor de doorgifte van persoonsgegevens aan een derde land in de vorm van een cascadesysteem.

Zo kan overeenkomstig artikel 45 van de AVG een derde land door middel van een besluit van de Europese Commissie ("adequaateitsbesluit") worden aangemerkt als een land met een passend beschermingsniveau, wat betekent dat gegevens kunnen worden overgedragen aan een ander bedrijf in dat derde land, zonder dat de gegevensexporteur verdere waarborgen hoeft te bieden of aan aanvullende voorwaarden hoeft te voldoen. Met andere woorden, de overdracht aan een "adequaate" derde land zal vergelijkbaar zijn met een overdracht van gegevens binnen de EU.

Bij gebrek aan een adequaateitsbesluit stelt artikel 46 van de AVG dat de doorgifte van persoonsgegevens aan een derde land door een verwerkingsverantwoordelijke of een verwerker alleen kan plaatsvinden door het bieden van passende waarborgen en op voorwaarde dat personen over afdwingbare rechten en doeltreffende rechtsmiddelen kunnen beschikken. Dergelijke passende waarborgen kunnen overeenkomstig artikel 46.2 van de AVG contractuele regelingen met de ontvanger van de persoonsgegevens omvatten, waarbij bijvoorbeeld gebruik wordt gemaakt van de modelcontracten van de Europese Commissie, de zogenaamde Standard Contract Clauses (SCC; standaardcontractbepalingen).

Ten slotte kan, indien doorgifte is gepland van persoonsgegevens naar derde landen die niet onder een adequaateitsbesluit vallen (art. 45 AVG) en waar passende waarborgen ontbreken (art. 46 AVG), de doorgifte plaatsvinden op basis van een aantal afwijkingen voor specifieke situaties zoals voorzien in artikel 49 van de AVG, bijvoorbeeld wanneer een persoon uitdrukkelijk met de voorgestelde doorgifte heeft ingestemd nadat hij of zij alle nodige informatie over de risico's in verband met de doorgifte heeft ontvangen.

2.3.3. In het arrest *Schrems II* van 16 juli 2020 (C-311/18) heeft het Hof van Justitie zich uitgesproken over de geldigheid van twee welbepaalde doorgifte-mechanismen in geval van doorgiften van persoonsgegevens vanuit de EU/EER naar de VS. Het ging meer bepaald om de geldigheid van:

a) de zogenaamde "standaardbepalingen", vastgesteld door de Europese Commissie in het besluit van de Europese Commissie van 5 februari 2010 'betreffende de modelcontractbepalingen voor de doorgifte van persoonsgegevens aan in derde landen gevestigde verwerkers krachtens Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad' (Pb.L. 39 van 12 februari 2010, p. 5-10), die een instrument zijn voor passende waarborgen in de zin van artikel 46.2.c AVG;

b) het zogenaamde "Privacy Shield" besluit (hierna: het *Privacyschildbesluit*), vastgesteld door de Europese Commissie in de Uitvoeringsverordening van de Europese Commissie van 12 juli 2016 overeenkomstig Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad 'betreffende de gepastheid van de door het EU-VS-privacyschild geboden bescherming' (Pb.L. 207 van 1 augustus 2016, p. 1-112.), dat een specifieke adequaateitsregeling voor de VS in het leven riep in de zin van artikel 45.1 AVG.

Het Hof oordeelde dat het Amerikaanse rechtssysteem (in het bijzonder Sectie 702 FISA en EO 12333) geen passend beschermingsniveau biedt dat in grote lijnen vergelijkbaar is met het beschermingsniveau dat geboden wordt in de EU. Beide instrumenten worden door de Amerikaanse overheid gebruikt om Amerikaanse inlichtingendiensten toegang te geven tot gegevens van buitenlandse oorsprong, met inbegrip van persoonsgegevens, die verwerkt worden door privébedrijven die onder het toepassingsgebied van deze wetgeving vallen. Het Hof oordeelde dat het *Privacyschildbesluit* ongeldig is. Dit adequaateitsbesluit kan bijgevolg niet langer worden gebruikt om doorgiften van persoonsgegevens naar de Verenigde Staten te legitimeren. Het gegeven dat het Hof van Justitie in het arrest *Schrems II* het adequaateitsbesluit van de VS (*Privacyschildbesluit*) ongeldig verklaard heeft, heeft echter enkel tot gevolg dat een verwerkingsverantwoordelijke zoals het CGVS zich niet langer op artikel 45 AVG kan beroepen wanneer er sprake is van een doorgifte van persoonsgegevens aan een verwerker, in casu Microsoft, die zich in de Verenigde Staten bevindt. Deze ongeldigheidsverklaring heeft dus niet tot gevolg dat de doorgifte van persoonsgegevens niet langer mogelijk is op grond van artikel 46 van de AVG. Wat de standaardbepalingen betreft, komt het Hof in het arrest *Schrems II* immers uitdrukkelijk tot de vaststelling dat deze geldig blijven (Hvj, 16 juli 2020, C-311/18, *Schrems II*, § 148; zie ook RvS 19 augustus 2021, nr. 251.378). Uit voornoemd arrest volgt derhalve dat de modelcontracten van de Europese Commissie, de zogenaamde Standard Contract Clauses (SCC; standaardcontractbepalingen) nog steeds de juridische basis kunnen vormen voor het doorgeven van persoonsgegevens naar derde landen.

Verweerder wijst er vervolgens op dat de Europese Commissie, naar aanleiding van het arrest *Schrems II*, op 7 juni 2021 nieuwe SCC's gepubliceerd heeft (Uitvoeringsbesluit (EU) 2021/194 van de Commissie van 4 juni 2021 'betreffende standaardcontractbepalingen voor de doorgifte van persoonsgegevens naar derde landen overeenkomstig Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad', (Pb.L. 199 van 7 juni 2021, p. 31-61, beschikbaar op Publications Office (europa.eu)). Zoals toegelicht in de bestreden beslissing gebruikt Microsoft de SCC om de transfer van persoonsgegevens naar de VS te verantwoorden. De meest recente versie van de "Data Protection Addendum" (Bijlage Bescherming van

Persoonsgegevens voor Producten en Diensten van Microsoft of BBP, beschikbaar op <https://www.microsoft.com/licensing/docs/view/Microsoft-Products-and-Services-Data-Protection-Addendum-DPA> dateert van januari 2023.

2.3.4. Het Hof van Justitie overweegt in het arrest Schrems II weliswaar dat de in artikel 46 van de AVG genoemde standaardcontractbepalingen geen waarborgen kunnen bieden die verder gaan dan een contractuele verplichting om ervoor te zorgen dat het door het Unierecht vereiste beschermingsniveau wordt geëerbiedigd en dat, afhankelijk van de situatie in een bepaald derde land, er kan vereist zijn dat de verwerkingsverantwoordelijke aanvullende maatregelen neemt om de eerbiediging van dit beschermingsniveau te waarborgen (Hvj, 16 juli 2020, C-311/18, Schrems II, § 133). Het Hof laat het gebruik van SCC's met in de Verenigde Staten gevestigde gegevensimporteurs derhalve nog steeds toe op voorwaarde dat de verwerkingsverantwoordelijke aanvullende maatregelen neemt om eventuele leemten in de bescherming op te vullen en de bescherming op het in de wetgeving van de Unie vereiste niveau te beengen. Om te kunnen beoordelen of het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud naar behoren is gewaarborgd en of de verplichtingen vervat in hoofdstuk V van de AVG zijn nageleefd, kan het gebruik van Teams dan ook niet los worden gezien van de aanvullende maatregelen die het CGVS treft met betrekking tot de organisatie van een persoonlijk onderhoud op afstand.

Verzoeker betwist dit niet, doch stelt dat het CGVS weliswaar verwijst naar het gebruik van gedepersonaliseerde, anonieme Teamsaccounts en end-to-end encryptie (E2EE) waardoor een overdracht van gegevens op grond van het artikel 46 GDPR-Verordening mogelijk zou zijn, maar dat hieruit echter nog steeds niet volgt dat het gebruik van MS Teams GDPR-conform is of dat deze bijkomende maatregelen voldoende zouden zijn. Verzoeker betoogt dat uit de richtsnoeren van het European Data Protection Board blijkt dat er nagegaan moet worden of de bijkomende maatregelen voldoende zijn om GDPR-conform te handelen, en dat dit afhankelijk is van de situatie in het derde land waarnaar de gegevens verzonden worden. Er dient naar mening van verzoeker dan ook een onderzoek te gebeuren naar de geldende wetgeving in het derde land en de toepassing ervan in de praktijk.

2.3.4.1. Verweerder antwoordt hierop dat informatie over de relevante wetgeving in de VS en de toepassing in de praktijk terug te vinden is in het arrest Schrems II, alsook in de richtsnoeren van de EDPB. Hieruit blijkt dat het Amerikaanse rechtssysteem (in het bijzonder Sectie 702 FISA en EO 12333) geen passend beschermingsniveau biedt dat in grote lijnen vergelijkbaar is met het beschermingsniveau dat geboden wordt in de EU, daar beide Instrumenten door de Amerikaanse overheid gebruikt worden om Amerikaanse inlichtingendiensten toegang te geven tot gegevens van buitenlandse oorsprong, met inbegrip van persoonsgegevens, die verwerkt worden door privébedrijven die onder het toepassingsgebied van deze wetgeving vallen. Verweerder ziet dan ook niet in, en verzoeker licht dit ook niet toe, in welke mate de analyse die het Hof van Justitie in de zaak Schrems II heeft uitgevoerd, niet zou volstaan om te kunnen bepalen welke aanvullende maatregelen noodzakelijk zijn om het door de AVG vereiste beschermingsniveau te waarborgen, en welk bijkomend onderzoek dan nog noodzakelijk zou zijn. Verweerder benadrukt vervolgens dat de aanvullende beschermingsmaatregelen die het CGVS treft tot gevolg hebben dat de toegang door een onbevoegde derde tot de persoonsgegevens die tijdens het persoonlijk onderhoud op afstand worden uitgewisseld onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt, en dat hierdoor dus steeds voldaan wordt aan het krachtens Unierecht vereiste beschermingsniveau en dit ongeacht het derde land naar waar de gegevens worden doorgegeven, zoals blijkt uit wat volgt.

2.3.4.2. Verweerder verduidelijkt vooreerst dat encryptie of versleuteling het coderen en decoderen van gegevens betreft. Het is de manier om berichten met behulp van wiskundige technieken (algoritmen) onleesbaar te maken.

Alleen degene die beschikt over de juiste wiskundige formule kan het oorspronkelijke bericht weer leesbaar maken. Deze wiskundige formule noemt men de sleutel (bron: <https://www.zivver.cpm/nl/blog/encryptie-voor-beginners-assymetrische-encryptie>).

Verweerder wijst er hierbij aansluitend op dat versleuteling een passende technisch maatregel vormt in de zin van de AVG. Dit blijkt immers uit het gegeven dat de AVG zelf sterk aanbeveelt om versleuteling of encryptie te gebruiken als men data opslaat of doorgeeft. Zo wordt versleuteling in overweging 83 uitdrukkelijk vermeldt als een maatregel die kan getroffen worden om de risico's inherent aan de verwerking van persoonsgegevens te beperken. Verder wordt versleuteling vermeld als passende waarborg in artikel 6.4.e (rechtmatigheid), art. 32.1.a (beveiliging van de verwerking) en art. 34.3.a (mededeling aan de betrokkene) van de AVG, waarbij overigens in laatstgenoemd artikel wordt verduidelijkt wat het doel is van versleuteling, namelijk de persoonsgegevens die worden doorgegeven onbegrijpelijk maken voor onbevoegden.

Verder bevatten de SCC's die de Europese Commissie in juni 2021 publiceerde drie bijlagen (zie <https://commission.europa.eu/system/files/2021-06/lenannexeacteautonomecpartlv50.pdf>). Bijlage 2 laat partijen toe om een lijst op te nemen van de technische en organisatorische maatregelen die zij hebben genomen om een passend beveiligingsniveau te waarborgen in de zin van het arrest Schrems II.

De bijlage bevat bovendien enkele voorbeelden ter inspiratie, en versleuteling of encryptie van persoonsgegevens wordt hierbij uitdrukkelijk vermeld (ibidem, p. 31).

2.3.4.3. Verweerder stelt vervolgens vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift weliswaar meermaals verwijst naar de richtsnoeren van European Data Protection Board en daarbij stelt dat hieruit blijkt dat "er nagegaan moet worden of de bijkomende maatregelen voldoende zijn om GDPR-conform te handelen. Dit is afhankelijk van de situatie in het derde land waarnaar de gegevens verzonden worden. Er dient een onderzoek te gebeuren naar de geldende wetgeving in het derde land en de toepassing ervan in de praktijk". Echter, verzoeker gaat er in zijn betoog volledig aan voorbij dat het Europees Comité voor gegevensbescherming (EDPB) in navolging van het arrest Schrems II, twee sets van aanbevelingen gepubliceerd heeft om verwerkingsverantwoordelijken te helpen bij de complexe taak van het beoordelen van derde landen en het waar nodig vaststellen van passende aanvullende maatregelen, met name: (1) Aanbevelingen 01/2020 'inzake maatregelen ter aanvulling op doorgifte-instrumenten teneinde naleving van het beschermingsniveau van persoonsgegevens in de Unie te waarborgen-Versie 2.0' van 18 juni 2021 (beschikbaar op https://edpb.europa.eu/system/files/2022-04/edpb_recommendations202001vo.2.0_supplementarymeasurestransferstools_nl.pdf); en (2) Aanbevelingen 02/2020 van 10 november 2020 'over de Europese essentiële garanties voor surveillancemaatregelen' (beschikbaar op [edpb_recommendations_202002_europeanessentialguaranteessurveillance_nl.pdf](https://edpb.europa.eu/system/files/2020-11/edpb_recommendations_202002_europeanessentialguaranteessurveillance_nl.pdf)). Deze aanbevelingen reiken verwerkingsverantwoordelijken en verwerkers die persoonsgegevens wenselijk door te geven naar derde landen, in het bijzonder de VS, de nodige hulpmiddelen aan om een analyse te maken van het recht in dat derde land om na te gaan of een eventuele toegang tot persoonsgegevens als een gerechtvaardigde inmenging beschouwd kan worden en om de technische en organisatorische maatregelen te identificeren die deze verwerkingsverantwoordelijken en verwerkers aanvullend kunnen nemen bovenop een doorgiftemechanisme zoals de standaardbepalingen, om zo te verzekeren dat bij doorgifte van persoonsgegevens naar een derde land wordt voldaan aan het krachtens Unierecht vereiste beschermingsniveau.

In de Aanbevelingen 01/2020 (waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen wordt) licht de EDPB verder toe (zie p. 33) : "Zo geldt voor gegevensimporteurs in de Verenigde Staten die vallen onder 50 USC § 1881a (FISA 702), een rechtstreekse verplichting om toegang te verlenen tot de geïmporteerde gegevens die zij bezitten, bewaren of beheren, of om deze over te dragen. Dit geldt ook voor cryptografische sleutels die nodig zijn om de gegevens begrijpelijk te maken. Vervolgens schetst de EDPB verschillende scenario's, waarbij zij aandacht besteedt aan de in die gevallen te treffen maatregelen. De EDPB schetst onder meer een scenario ("Praktijkvoorbeeld 3: Versleuteling van gegevens om deze te beschermen tegen toegang voor de overheidsinstanties van het derde land van de importeur tijdens de doorgifte tussen de exporteur en zijn importeur") waarin een verwerkingsverantwoordelijke uit de EU persoonsgegevens doorgeeft naar een gegevensimporteur in een derde land (zoals de VS) alwaar de wet en/of de praktijk overheidsinstanties toegang bieden tot gegevens tijdens de doorvoer tussen het land van de exporteur en het land van bestemming. In dat scenario kan versleuteling tijdens de doorgifte van de gegevens, waar nodig in combinatie met end-to-end versleuteling van de inhoud, volgens de EDPB een effectieve en doeltreffende maatregel zijn ter waarborging van een passend beschermingsniveau (zie voornoemde Aanbevelingen 01/2020, p. 35-36).

2.3.4.4. Zoals reeds werd toegelicht in de bestreden beslissing is tijdens het gehoor op afstand sprake van een bijzondere vorm van versleuteling, met name end-to-end-encryptie tussen de zender en de ontvanger.

Met E2EE worden de persoonsgegevens die tijdens het persoonlijk onderhoud verzonden worden, versleuteld of gecodeerd op de oorspronkelijke locatie voordat deze worden verzonden, en ontsleuteld of gedecodeerd op de beoogde bestemming nadat deze zijn ontvangen. Dit zorgt ervoor dat de verzonden gegevens vertrouwelijk blijven, zelfs als ze door derden tijdens de overdracht worden onderschept of als derden anderszins toegang zouden krijgen tot de gecodeerde gegevens. Het versleutelingsalgoritme codeert immers de gegevens die worden uitgewisseld zodat deze onleesbaar zijn voor iedereen die de sleutel niet heeft. Onbevoegde derden of derden die niet op rechtmatige wijze deelnemen aan het gesprek kunnen de inhoud van de uitgewisselde gegevens derhalve niet lezen of begrijpen omdat zij niet in het bezit zijn van de decoderingsleutel die nodig is om de versleutelde gegevens terug leesbaar te maken. Deze vorm van encryptie zorgt er derhalve voor dat de inhoud van de communicatie alleen zichtbaar of begrijpelijk is voor de feitelijke deelnemers aan het gesprek. Niemand anders heeft toegang tot het ontsleuteld gesprek, en dus ook niet de Internet Service Provider (ISP), de server, of een andere entiteit of dienst.

Daar waar verzoeker betoogt dat het CGVS door te stellen dat het gebruik maakt van E2EE niet aantoont dat dergelijke maatregel volstaat om het ontoereikende niveau van gegevensbescherming in de VS te verhelpen, wijst verweerder erop dat een eenvoudige zoektocht op het internet volstaat om informatie terug te vinden over de hoogwaardige bescherming die de E2EE biedt. Zie in die zin bijvoorbeeld End-to-end-encryptie: Wat is het en hoe werkt het? - VPN diensten; <https://www.zivver.com/nl/blog/encryptie->

voor-beginners-asymmetrische-encryptie: <https://www.smartlockr.io/nl/blog/wat-is-encryptie-en-hoe-houdt-dat-je-e-mailverkeer-en-data-veilig>; What is end-to-end encryption and how does it work? ; (telegramadviser.com)]]]; [2023 Updated About end-to-end encryption ; <https://www.avg.com/nl/signal/data-encryption>; en <https://safe-connect.com/nl/1/uitgelegd-wat-is-end-to-end-encryptie/>. Bovendien wordt ook in het door verzoeker zelf aangehaalde rapport van NOYB op pagina 3 gesteld "Some services, such as Zoom and Wire, claim to use end-to-end encryption. This type of encryption would render all communication content only visible to the actual participants and not to the service providers - something very much appreciated from a privacy perspective " (vrije vertaling: "Sommige diensten, zoals Zoom en Wire, beweren end-to-end encryptie te gebruiken. Dit type versleuteling zou alle communicatie-inhoud alleen zichtbaar maken voor de daadwerkelijke deelnemers en niet voor de dienstverleners - iets wat zeer op prijs wordt gesteld vanuit privacy-perspectief)

Verzoeker is zich daarenboven duidelijk bewust van het belang van E2EE, aangezien hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het niet duidelijk is dat MS Teams wel E2EE gebruikt. Verzoeker komt op dat punt evenwel niet verder dan het uiten van een blote bewering. Ter staving van de Stelling dat er onduidelijkheid zou bestaan over E2EE bij het gebruik van Teams, verwijst verzoeker immers enkel naar een artikel gepubliceerd op de website van The Intercept, en waarin toegelicht wordt dat Zoom geen gebruik maakt van traditionele end-to-end encryptie, enkel de "data in transit" encrypteert, waardoor de gegevens nog steeds zichtbaar zijn voor Zoom zelf.

Verzoeker brengt evenwel geen enkele informatie aan waaruit kan worden afgeleid dat Microsoft, net zoals Zoom, misleidende of onjuiste verklaringen zou hebben afgelegd over de mate waarin de end-to-end encryptie bij het gebruik van MS Teams de gegevens onleesbaar maakt voor Microsoft zelf. Verweerder wijst er verder op dat informatie over de versleutelingstechnologie die Microsoft gebruikt andermaal via een eenvoudige zoektocht op internet terug te vinden is, en meer in het bijzonder op omstandige wijze wordt toegelicht op de website van Microsoft zelf, zoals blijkt uit wat volgt.

2.3.4.5. Standaard versleutelt Teams alle communicatie met behulp van hoogwaardige technologieën zoals Transport Layer Security (TLS) en Secure Real-Time Transport Protocol (SRTP). Microsoft voorziet echter ook voor zakelijke klanten in de mogelijkheid om end-to-end-versleuteling (E2EE) in te schakelen (zie <http://sijp2ort.microsoft.com/nl-nl/office/end-to-end-versleutelinggebruiken-voor-teams-Oproepen-1274b4d2-b5c5-4b24-a376-606fa6728a90>).

Tijdens een E2EE-oproep beveiligt Teams de volgende functies: "Audio; Video; Scherm delen" (zie End-to-endversleuteling gebruiken voor Teams oproepen - Microsoft Ondersteuning. De E2EE voorkomt aldus dat een derde partij zoals Microsoft de beelden en/of de audiogegevens van een Teamsgesprek kan bekijken en/of beluisteren. Door het gebruik van E2EE kan Microsoft met andere woorden niet zien of horen wat er concreet besproken wordt of werd tijdens het persoonlijk onderhoud van een verzoeker. In de hypothetische situatie dat Microsoft verplicht zou worden om toegang te verlenen tot de geïmporteerde (doch versleutelde) gegevens die zij bezitten, bewaren of beheren, of om deze over te dragen, belet het gebruik van E2EE dat de Amerikaanse autoriteiten de informatie die tussen het CGVS en de verzoeker werd/wordt uitgewisseld, kan ontsleutelen en dus lezen. Immers, aangezien Microsoft niet over de mogelijkheid beschikt om toegang te krijgen tot de concrete inhoud van de gevoerde gesprekken, kan het deze inhoud desgevallend evenmin op leesbare wijze doorgeven aan de autoriteiten van de V.S.

De Amerikaanse regelgeving voorziet weliswaar dat gegevensimporteurs ook toegang moeten geven tot de cryptografische sleutels die nodig zijn om de gegevens begrijpelijk te maken (zie voornoemde Aanbevelingen 01/2020 van de EDPB van 18 juni 2021, p. 33). Echter, zoals toegelicht in de bestreden beslissing maakt het CGVS gebruikt van end-to-end-encryptie waarbij het sleutelbeheer bij de verwerkingsverantwoordelijke, in casu het CGVS, en niet bij de verwerker, in casu Microsoft, ligt. Doordat Microsoft niet in het bezit is van de sleutels noodzakelijk om de verzonden gegevens leesbaar of begrijpelijk te maken, kan Microsoft logischerwijze evenmin de vereiste decoderingsleutels overmaken aan de Amerikaanse autoriteiten.

Dat E2EE met sleutelbeheer bij de verwerkingsverantwoordelijke een hoogwaardige vorm van bescherming biedt, blijkt overigens ook uit het door verzoeker zelf aangehaalde artikel van de The Intercept. Hierin wordt namelijk gesteld : "For a Zoom meeting to be end-to-end encrypted, the video and audio content would need to be encrypted in such a way that only the participants in the meeting have the ability to decrypt it. The Zoom service itself might have access to encrypted meeting content, but wouldn't have the encryption keys required to decrypt it (only meeting participants would have these keys) and therefore, would not have the technical ability to listen in on your private meetings. This is how end-to-end encryption in messaging apps like Signal work: The Signal service facilitates sending encrypted messages between users, but doesn't have the encryption keys required to decrypt those messages and therefore, can't access their unencrypted content." (vrije vertaling: "Opdat een Zoom-vergadering end-to-end versleuteld zou zijn, zou de video- en audio-inhoud zodanig versleuteld moeten zijn dat enkel de deelnemers aan de vergadering de mogelijkheid hebben om deze te ontsleutelen. De Zoom-dienst zelf zou toegang kunnen hebben tot versleutelde vergaderingsinhoud, maar zou niet over de encryptiesleutels

beschikken die nodig zijn om het te ontsleutelen (alleen deelnemers aan de vergadering zouden over deze sleutels beschikken) en zou daarom niet de technische mogelijkheid hebben om mee te luisteren met je privévergaderingen. Dit is hoe end-to-end encryptie in messaging apps zoals Signal werkt: De Signal service faciliteert het versturen van versleutelde berichten tussen gebruikers, maar beschikt niet over de versleutelingscodes die nodig zijn om deze berichten te ontsleutelen en heeft daarom geen toegang tot de onversleutelde inhoud.")

Uit het voorgaande volgt dat, door het gebruik van E2EE met sleutelbeheer bij het CGVS, de audiovisuele verbinding tussen de protection officer en de tolk enerzijds, en de verzoeker om internationale bescherming en diens raadsman anderzijds dermate beveiligd wordt dat toegang tot de concrete inhoud van het communicatieverkeer tijdens het persoonlijk onderhoud door een externe instantie of persoon onmogelijk is waardoor de bescherming van de persoonsgegevens die op dat ogenblik worden uitgewisseld, gewaarborgd is conform de vereisten opgelegd door de AVG. Deze vorm van versleuteling voldoet dan ook aan de strenge voorwaarden die de EDPB in haar Aanbevelingen 01/2020 vooropstelt (zie supra).

2.3.4.6. Verweerder wijst er vervolgens op dat hoewel E2EE ervoor zorgt dat de inhoud van het versleutelde gesprek niet in te zien is, het de zogenaamde metadata van het gesprek niet verbergt. Metadata bevatten gegevens over het gesprek, zoals bijvoorbeeld het tijdstip en de duur van het gesprek, de locatie van de gebruikers, de gebruikte IP-adressen, etc. (Zie voor meer toelichting End-to-end-encryptie: Wat is het en hoe werkt het? - VPNdiensten; . Uit dergelijke metadata vallen soms voldoende gegevens af te leiden waardoor de privacy van de communicerende partijen alsnog kan geschonden worden.

<https://www.bnnvara.nl/kassa/artikelen/wat-is-end-to-end-encryptie-en-hoe-werkt-het>

Het CGVS "beschermt" daarom ook de metadata door tijdens het gehoor op afstand enkel gebruik te maken van gedepersonaliseerde, anonieme Teamsaccounts. Dit betekent dat noch het CGVS, noch het centrum waar de verzoeker verblijft gebruik maken van een persoonlijke account om in te loggen op Teams.

Vanuit het CGVS wordt ingelogd via een speciaal daarvoor opgezette anonieme account, anoniem omdat de accountgegevens geen enkele verwijzing bevatten naar het CGVS of de protection officer die het persoonlijk onderhoud leidt. Zo wordt bijvoorbeeld de gebruikersnaam [...]@ibz.be gebruikt. Ook de verzoeker neemt niet in eigen naam deel aan het gesprek. Het inloggen gebeurt via een gedepersonaliseerd account dat speciaal opgezet werd voor het opvangcentrum. Zo werd in casu gebruik gemaakt van een account met als gebruikersnaam [...]@ibz.be. De accounts kunnen derhalve op geen enkele manier teruggeleid worden naar de verzoeker om internationale bescherming die op afstand gehoord wordt.

Indien de Amerikaanse autoriteiten de metadata zouden opvragen kunnen zij enkel vaststellen dat er een gesprek heeft plaatsgevonden tussen bijvoorbeeld account [...]@ibz.be en account [...]@ibz.be. Omdat de accounts geanonimiseerd zijn kunnen noch Microsoft, noch de Amerikaanse autoriteiten achterhalen wie achter die accounts schuilt, wat bijvoorbeeld anders is als account [...]@ibz.be een gesprek voert met account [...]@ibz.be. Ze kunnen enkel en alleen constateren dat account [...]@ibz.be gebruik maakt van een IP-adres dat zich ergens in Brussel bevindt en dat account [...]@ibz.be gebruikt wordt in Steenokkerzeel. En zelfs als de Amerikaanse autoriteiten er in zouden slagen te achterhalen dat account [...]@ibz.be een account van het CGVS is, en account [...]@ibz.be toebehoort aan bijvoorbeeld een gesloten centrum, dan kan men louter vaststellen dat het CGVS een online gesprek heeft gehad met dat gesloten centrum en hoelang dat gesprek geduurd heeft. Wie dat gesprek voerde kan men niet achterhalen. Dat dat gesprek dus een persoonlijk onderhoud betrof waaraan protection officer met initialen AS, advocaat Meester K. S. [...] en verzoeker deelnamen is een gegeven waar noch Microsoft, noch de Amerikaanse autoriteiten kennis van kunnen hebben. Verder wordt tijdens het onderhoud gebruikt gemaakt van laptops specifiek voorzien voor en uitsluitend te gebruiken voor het horen op afstand. Deze laptops bevatten enkel en alleen een applicatie van Teams. Het gebruik van de laptops is opzettelijk begrensd tot het gebruik van de Teamsapplicatie. Het is met andere woorden onmogelijk voor de protection officer om een andere applicatie op deze laptop te downloaden, noch kan er via deze laptop ingelogd worden op het e-mailaccount van de protection officer, of op de interne databank van het CGVS met gegevens van verzoekers om internationale bescherming. De protection officer dient dan ook voor alle andere handelingen, zoals het opstellen van de notities van het persoonlijk onderhoud, het consulteren van landeninformatie, het versturen van e-mails, enz., gebruik te maken van de laptop die hij gebruikt voor zijn dagelijkse professionele werkzaamheden. Deze bijkomende maatregel zorgt er voor dat er ziele geen andere (meta)data op de laptops bevinden en biedt zodoende bescherming tegen hacking, malware of virussen.

2.3.4. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de aanvullende beschermingsmaatregelen die het CGVS treft tot gevolg hebben dat de accounts die het CGVS gebruikt niet kunnen worden teruggeleid naar een verzoeker om internationale bescherming, en dat de gegevens die worden

overgedragen tijdens het persoonlijk onderhoud onleesbaar zijn voor derden die niet betrokken zijn bij het gesprek. De in de bestreden beslissing beschreven maatregelen zorgen er bijgevolg dan ook voor dat de toegang tot de doorgegeven persoonsgegevens vanwege de Amerikaanse autoriteiten in de praktijk onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt, waardoor aldus het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud naar behoren is gewaarborgd en de verplichtingen vervat in hoofdstuk V van de AVG worden nageleefd. De door het CGVS getroffen bijkomende maatregelen zijn dan ook wel degelijk voldoende om te verzekeren dat niet alleen bij doorgifte van persoonsgegevens naar de Verenigde Staten maar ook naar om het even welk ander derde land wordt voldaan aan het krachtens Unierecht vereiste beschermingsniveau, zodat een verder onderzoek naar de geldende wetgeving in de Verenigde Staten en de toepassing ervan in de praktijk naar mening van verweerder dan ook niet noodzakelijk is.

2.3.5. Verweerder toont in ieder geval niet het tegendeel aan. Immers, niettegenstaande verzoeker kennis heeft van de bijkomende beschermingsmaatregelen die het CGVS treft, brengt hij geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat deze maatregelen onvoldoende zouden zijn om het ontoereikende niveau van gegevensbescherming in de VS te verhelpen. Verzoeker beperkt er zich daarentegen toe te verwijzen naar een rapport van NOYB, dat evenwel enkel en alleenuitspraak doet over de mate waarin Microsoft, als het zelf optreedt als verwerkingsverantwoordelijke, voldoet aan de informatieverplichtingen vervat in de AVG (zie punt 2.2 van onderhavige verweernota). Nergens in dit rapport wordt evenwel gesteld dat het gebruik van MS Teams niet conform de AVG zou zijn of dat technische maatregelen zoals het gebruik van E2EE niet zouden volstaan als bijkomende beschermingsmaatregel in de zin van het arrest Schrems II. Integendeel, in het rapport wordt juist uitdrukkelijk gesteld dat het gebruik van end-to-end encryptie vanuit privacy-perspectief zeer o prijs wordt gesteld. En daar waar verzoeker meermaals verwijst naar de richtsnoeren van de EDPB, en betoogt dat hieruit blijkt dat er een onderzoek dient te gebeuren "naar de geldende wetgeving in het derde land en de toepassing ervan in de praktijk opdat er kan bepaald worden of de bijkomende maatregelen voldoende zijn om GDPR-conform te handelen", brengt verzoeker evenmin concrete informatie aan die de Stelling dat het CGVS doeltreffende beschermingsmaatregelen treft in concreto weerlegt of ontkracht. Bovendien gaat verzoeker er aan voorbij dat de EDPB in diezelfde aanbevelingen uitdrukkelijk verwijst naar de in de VS toepasselijke wetgeving en vervolgens verschillende scenario's schetst, waaronder de situatie waarin een verwerkingsverantwoordelijke uit de EU (zoals het CGVS) persoonsgegevens doorgeeft naar een gegevensimporteur (zoals Microsoft) in een derde land (zoals de VS) alwaar de wet en/of de praktijk overheidsinstanties toegang bieden tot gegevens tijdens de doorvoer tussen het land van de exporteur en het land van bestemming, en dat in dat scenario versleuteling tijdens de doorgifte van de gegevens, waar nodig in combinatie met end-to-end versleuteling van de inhoud volgens de EDPB een effectieve en doeltreffende maatregel is ter waarborging van een passend beschermingsniveau (zie voornoemde Aanbevelingen 01/2020, p. 35-36). Aldus dient besloten te worden dat verzoeker weliswaar een ander standpunt inneemt over het gebruik van MS Teams, doch geen enkele concrete en objectief verifieerbare informatie aanreikt aangaande de betrouwbaarheid van MS Teams Software, dan wel het al dan niet doeltreffend karakter van de maatregelen die het CGVS implementeert ter bescherming van verzoekers persoonsgegevens. 2.3.6 In de mate waarin in de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de RvV, waarnaar de Raad eveneens verwijst in zijn arrest van 16 mei 2023, gesteld wordt dat het noodzakelijk is dat er relevante informatie zou verzameld worden over de betrouwbaarheid van MS Teams software, meent verweerder dat het CGVS in casu hieraan heeft voldaan. En daar waar de Raad in de door verzoeker aangehaalde arresten wees op de mogelijkheid om hierbij beroep te doen op externe deskundigen of bevoegde instanties, zoals de Gegevensbeschermingsautoriteit (de GBA), herhaalt verweerder dat in de bestreden beslissing dienaangaande toegelicht dat het CGVS geen advies kan vragen aan de GBA over het gebruik van MS Teams, dan wel over de doeltreffendheid van de aanvullende maatregelen die het CGVS implementeert, dit omdat de GBA enkel bevoegd is om een advies te geven over een ontwerp van een normatieve tekst (zie art. 23 van de wet van 23 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit), wat in casu gebeurd is (zie advies nr. 129/2021 van 24 augustus 2021 (punt 4 en 13) (beschikbaar op).

Indien verzoeker dus van mening is dat het aangewezen is dat de GBA wel een standpunt inneemt over het gebruik van MS Teams en de bijkomende maatregelen die het CGVS treft, dan dient hij een klacht neer te leggen bij de Gegevensbeschermingsautoriteit, wat verzoeker echter tot op heden nagelaten heeft te doen.

2.3.7. Daar waar verzoeker aanvoert dat "(d)e motivering aangaande het advies van de GBA in de bestreden beslissing (...) niet relevant is gelet op het feit dat de verzoeker verwijst naar het advies van de European Data Protection Board" en dat "(h)et CGVS stelt dat de GBA enkel bevoegd is om advies te geven met betrekking tot een ontwerp van een normatieve tekst. De verzoeker verwijst echter niet naar adviezen van de GBA doch wel naar een advies van European Data Protection Board, waaruit volgt dat

een verwerkingsverantwoordelijke of een verwerker data mag overdragen naar het buitenland mits het nemen van bijkomende maatregelen" gaat verzoeker over tot een selectieve lezing van de bestreden beslissing. Immers, in de bestreden beslissing wordt enkel naar het advies van de GBA verwezen om te duiden dat het CGVS in casu optreedt als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4.7 van de AVG. Verder wordt geduid dat de GBA enkel bevoegd is om een advies te geven over een ontwerp van een normatieve tekst, en dat in casu de GBA een advies gegeven heeft over het ontwerp van koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat een "passende geheimhouding" voorzien in artikel 13/1, eerste lid van het KB van 11 juli 2003 gerespecteerd werd en de confidentialiteit in het licht van de AVG van het persoonlijk onderhoud van 9 mei 2023 wel degelijk werden nageleefd. Het eerste middel van verzoeker is aldus ongegrond.

2.3.2. In het tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;"*.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende: *"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming."* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat gaat dat Cyprus en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Cyprus geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Cyprus sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Cyprus tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *"Ibrahim e.a."*, overweging 90 e.v.).

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet is nagegaan of personen met een recht op internationale bescherming in Cyprus *in concreto* recht hebben op alle rechten verborgen aan dit statuut. De Raad wijst er echter op dat dit niet vereist is volgens artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, noch volgens artikel 33, lid 2, a), van de Asielprocedurerichtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) of volgens enige andere wettelijke bepaling. Het staat vast dat aan verzoeker internationale bescherming is verleend in Cyprus, wat overigens door hem niet wordt betwist, waardoor tegemoet is gekomen aan de voorwaarde die de wet oplegt in toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat verzoeker nalaat enig bewijs neer te leggen waaruit zou blijken dat hij meermaals is opgelicht door werkgevers en opdrachtgevers en aldus moeilijkheden heeft gehad met het vinden van werk. Evenmin toont verzoeker aan welke initiatieven hij heeft genomen om bescherming van de Cypriotische autoriteiten af te dwingen, wat de waarachtigheid van de door hem aangehaalde feiten ondergraaft. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de stelling dat verzoeker geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over de problemen die hij heeft gehad met het vinden van huisvesting en dat zijn verklaringen niet van die aard zijn om het vermoeden van de eerbiediging van verzoekers grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Cyprus te weerleggen. Ook toont verzoeker niet aan dat de eventuele problemen die hij heeft ondervonden met de toegang en beschikbaarheid van medische zorgen in Cyprus anders zijn dan diegene die de onderdanen van deze lidstaat zelf ondervinden. Verzoeker kan door het aanhalen van algemene landeninformatie die getuigen van mogelijke problemen op socio-economisch vlak in hoofde van statushouders in Cyprus evenmin aantonen dat de geboden bescherming in zijn hoofde niet langer effectief of toereikend zou zijn. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Verzoeker brengt geen andere elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem in Cyprus werd toegekend.

Waar verzoeker tot slot verwijst naar een medisch attest van 8 juni 2023 dat hij aan PTSD lijdt, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat nergens uit dit attest kan worden afgeleid op welke wijze de diagnose van PTSD werd gesteld, noch wordt er verduidelijkt dat er een diepgaand neuropsychologisch onderzoek heeft plaatsgevonden waaruit onomstotelijk blijkt dat verzoeker effectief met PTSD te kampen. Bij gebrek aan enig ander objectief gegeven waaruit blijkt dat verzoeker daadwerkelijk aan PTSD lijdt, oordeelt de Raad dat de vaststellingen van de centrumarts louter gebaseerd zijn op de verklaringen en gedragingen die verzoeker ten opzichte van de opsteller heeft afgelegd en gesteld. Het medisch attest bevat verder geen informatie aangaande de impact van de vastgestelde PTSD op diens cognitieve capaciteiten, noch kan hieruit worden afgeleid dat verzoekers psychische problemen van zulke aard of ernst zouden zijn dat deze hem zouden hinderen bij zijn dagdagelijkse bezigheden of aan een volwaardig leven in de weg zouden staan. Evenmin toont verzoeker aan de hand van dit attest aan dat zijn voormelde problemen van zulke aard of ernst zouden zijn dat deze hem er in Cyprus toe zouden verhinderen om aldaar zijn rechten op een gedegen wijze uit te oefenen.

Uit dit medisch attest blijkt verder niet dat verzoeker geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Cyprus.

Verzoeker haalt evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Cyprus.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn levensomstandigheden in Cyprus de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak.

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift zijn verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden in Cyprus. Hij verwijst ook naar verslagen en rapporten aangaande de situatie voor statushouders in Cyprus. Deze informatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart

Wat verzoekers persoonlijke omstandigheden betreft, oordeelde de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Dat u als begunstigde van internationale bescherming geconfronteerd werd met moeilijkheden op het vlak van het vinden van werk voldoet niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hiernaar gepeild geeft u aan dat u meer dan twintig jobs heeft gedaan maar vaak werd opgelicht en vaak slechts (ongeveer) de helft van het overeengekomen loon kreeg uitbetaald. Ook toen u als zelfstandige aan de slag ging, werd u door een opdrachtgever opgelicht aangezien hij argumenteerde dat jullie slechts een proefcontract hadden en hij u niet diende te betalen (CGVS p.10). Nadien heeft u enkel nog als werknemer gewerkt. U geeft een tweetal voorbeelden van gelegenheden waarbij u deze praktijken zou hebben gemeld aan de politie, maar de ene keer kon de politie niets doen aangezien op uw contract stond gestipuleerd dat u maar halftijds geëngageerd werd (CGVS p.8) en de andere keer verwees de opdrachtgever naar het feit dat het slechts om een proefcontract zou gaan (CGVS p.10). Met deze voorbeelden toont u niet aan dat er sprake zou zijn van een onwil van de autoriteiten om u te helpen. Nochtans kan in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Cyprus u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén stavingstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, zoals de oplichting waarvan u zegt het slachtoffer te zijn geweest, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept. Bovendien stelt u dat u naar aanleiding van de oplichting die u te beurt zou zijn gevallen als zelfstandige geen verdere stappen heeft ondernomen maar in dit verband slechts op god te hebben gerekend (CGVS p.10).

In zoverre u aanhaalt dat u nooit over degelijke huisvesting beschikte, moet worden opgemerkt dat u stelt dat u doorheen de jaren o.m. op straat sliep, onderdak kreeg bij vrienden en een studio huurde. Na uw terugkeer naar Cyprus uit België begin 2023 woonde u nog in een studio maar de eigenaar zou u op straat hebben gezet (CGVS p.6). Vreemd genoeg stelt u later dat u wegens geldgebrek nooit iets heeft kunnen huren (een studio zou veel te duur zijn) en altijd beroep moest doen op vrienden waarbij u kon slapen, wat klemmt met uw eerdere uitspraak (CGVS p.10). Tijdens de laatste maand huurde u een plek in een huis dat u deelde met een tiental andere mannen en waarvoor u 200 euro betaalde (CGVS p.10). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit alles géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Cyprus te weerleggen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoont dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Cyprus niet effectief zou zijn.

Hoewel voornoemde moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Verder haalt u aan dat men in Cyprus geen respect heeft voor de mensenrechten. Gevraagd naar een voorbeeld hiervan verwijst u naar een voorval waarbij u naar een plastisch chirurg was geweest voor de behandeling van sinusitis en voor een schoonheidsoperatie aan uw neus en dit niet werd terugbetaald door de verzekering (CGVS p.8). Ook hiermee toont u geen uitzonderlijke situatie aan. In zoverre u hiermee verwijst naar de toegang en betaalbaarheid van medische zorgen, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Wanneer u nogmaals gevraagd wordt naar dergelijke voorbeelden van gebrek aan respect voor mensenrechten en gevraagd wordt wat het ergste was dat u

wat dit betreft heeft meegemaakt, stelt u dat u er niet kon worden wie u wilde, dat u ambitie had, geld wilde verzamelen en zelf iets wilde beginnen maar dat men er de kans niet toe gaf (CGVS p.8-9).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde kopie van uw Syrisch paspoort, de kopie van uw verblijfskaart in Cyprus en uw vliegtuigticket hebben betrekking op uw identiteit en verblijf in Cyprus. De Belgische verblijfskaarten van uw broers en zus doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Cyprus effectief is. Indien u een verblijfsrecht in België wenst te bekomen op basis van het feit dat enkele van uw familieleden in België verblijven, dient u hiervoor de geëigende procedure te volgen."

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker ook in december 2022 naar België is afgereisd om zijn familie te bezoeken en toen is teruggekeerd naar Cyprus. Deze vaststelling duidt erop dat verzoekers voorgehouden problemen niet van die aard zijn dat verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Cyprus.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP